

Jack Coughlin

in samenwerking met Donald A. Davis

Zuiver schot

Deel 5 in de Sniper-serie

Karakter Uitgevers B.V.

Pakistan

Heel even maar, nog niet eens lang genoeg om in en uit te ademen, sloeg *gunnery sergeant* Kyle Swanson zijn ogen op van het duistere pad dat voor hem lag en keek hij omhoog naar de omringende sneeuwtoppen. Aan het ijzige firmament was de beschaduwde rand van de maansikkel zo scherp zichtbaar dat de scherpschutter van het Korps Mariniers de pokdalige kraters daar met het blote oog kon zien. Een van de eerste astronauten had de leegte van de maan als ‘schitterende verlatenheid’ omschreven, en Swanson meende dat die beschrijving ook van toepassing was op de kale, scherp getande bergen van West-Pakistan. Of je nu omhoog, omlaag of opzij keek, in deze woestenij was er alleen maar leegte. Hij richtte zijn blik weer op het smalle pad en veegde met zijn linkerhand over de kale rotswand, op zoek naar uitsteeksels of plukjes gras die steun aan zijn handen konden bieden, terwijl hij zijn gelaarsde voeten op minstens vijftien centimeter van de rand van het spoor hield. Daarachter lag een steile, inktzwarte afgrond van misschien wel driehonderd meter diep.

‘Ik stem ervoor dat we hier de volgende keer gewoon een stel kruisraketten neerplempen,’ zei sergeant Joe Tipp, die vlak achter hem omhoogklimde. ‘Ik verga van de spierpijn in mijn benen. Met een paar kruisraketten hadden we niet door deze klotebergen hoeven ploeteren.’

De zes mariniers van Task Force Trident waren al drie nachten lang onderweg. Ze volgden een norse Afghaanse gids over steile, stenige paden de hoogte in, waar de lucht ijl was, daalden vervolgens in valleien af die met keien bezaaid waren en klommen weer omhoog. Voordat de dag aanbrak zochten ze een schuilplaats, stelden een wachtrooster op en vielen uitgeput en met pijnlijke spieren naast hun wapens in slaap. De enige manier om de Spin Ghars te doorkruisen was om steeds weer de ene voet voor de andere te blijven zetten.

‘Met een kruisraket zou je niet de juiste boodschap afgeven, Joe. We willen die lui niet alleen een afranseling geven, maar ook tot het besef bren-

gen dat ze verslagen zijn. Dit moet een persoonlijke confrontatie worden,' zei Swanson over zijn schouder, terwijl hij zijn protesterende benen tot de volgende stap dwong. Boven op zijn zware rugzak lagen twee compacte granaatwerpers, en aan zijn borsttuig zat een AK-47-aanvalsgeweer vastgehaakt. In een speciale zak over zijn schouder zat ook nog een Russisch SV-98-scherpschuttersgeweer. De ruim dertig kilo wegende last in evenwicht houden was even belangrijk als het voetenwerk.

'Je wordt echt dolenthousiast als je zo'n boodschap overbrengt, hè?'

Swanson snoof. 'Reken maar. En nou kop dicht en klimmen.'

Dit moest hun vierde geheime verrassingsaanval in drie maanden op verborgen trainingskampen over de grens worden. Volgens de officiële versie van de missie betrof het slechts een routineactie van verkenners van MARSOC, het Commando Speciale Operaties van het Korps Mariniers, waarbij de mannen in Afghanistan zouden blijven en zich in geen geval in Pakistan zouden wagen. Amerikaanse en andere NAVO-eenheden voerden dagelijks dergelijke acties uit, op zoek naar de ongrijpbare Taliban en Al Qaida-terroristen.

Ze waren vanuit een vooruitgeschoven post in drie gesloten Humvees vertrokken en door een paar dorpjes met lemen hutten gereden, zodat ze door nieuwsgierige blikken werden opgemerkt. Op die manier zouden de terroristen te weten komen dat ze noordwaarts gingen. Eenmaal in de woestijn werd het snel donker en veranderde alles. Op een schemerig kruispunt dat als de Kamelenkruising bekendstond, sloegen ze naar het oosten af, waarna ze een uur lang zonder licht te voeren over een hopeloze weg reden, diepe sporen volgend op de helling die naar de bergpassen voerde. Ze stopten. Acht mariniers en de gids stapten uit, en de voertuigen keerden terug naar de kruising, vanwaar ze verder noordwaarts zouden rijden naar een andere vooruitgeschoven post. Ook daar zouden ze proberen de aandacht van vijandelijke spionnen te trekken, die zouden concluderen dat het een gewone bevoorradingsrit was. Niks om je druk over te maken.

Aan het einde van de eerste nacht bevonden de commando's zich diep in de bergen, op een afgelegen, verlaten observatiepost die uitkeek op zeldzaam onherbergzaam terrein. Ze rustten de hele dag uit, en die avond veranderde alles weer. Twee mariniers bleven achter om een verbindingspost op te zetten die op gezette tijden valse missiemeldingen naar het hoofdkwartier verzond. De rest vertrok, gehuld in oude kleding die ze in Afgaanse bazaars hadden gekocht en voorzien van wapens die niet in Amerika waren gemaakt. Ze hadden geen enkel identificatiebewijs bij zich. Daarna verdwenen ze van de kaart.

Al snel wist zelfs het radioteam niet meer waar ze zaten. Op geen en-

kele basis gaf een gekleurde pin op de kaart aan wat hun positie of doelwit was. Er cirkelden geen onbemande Predators boven hun hoofd om hen te bewaken, en als ze in problemen kwamen, werden er geen jachtbommenwerpers de lucht in gestuurd om luchtsteun te bieden. Op een reddingshelikopter hoefden ze al evenmin te rekenen. Er was geen enkele aanwijzing dat er Amerikanen in de Pakistaanse achtertuin zaten, wat betekende dat er niet gelekt kon worden naar de leiders van de verschillende stammen, wier loyaliteit twijfelachtig was.

Kyle klom verder in het gezelschap van strijdmakkers die hij kende en vertrouwde. Ieder van hen realiseerde zich terdege dat er na afloop van deze missie geen rapportages volgden, dat er geen medailles voor betoonde moed uitgedeeld zouden worden, dat er geen berichten in de media kwamen en dat er later, als ze allemaal gepensioneerde grootvaders waren, geen enkel gedenkteken zou zijn opgericht. Wat hier ter plekke gebeurde, bleef hier ter plekke.

De enige onzekere factor was de Afghaanse gids, die hoogstens even betrouwbaar was als zijn dorpsgenoten. Hij had vijf jaar lang voor de CIA gewerkt en had een in plastic gewikkeld pak biljetten van honderd dollar gekregen om hen de verboden zone in te brengen. Hij zou geen probleem vormen. Hij zou doen wat hem werd opgedragen, anders werd hij vermoord en in de bergen achtergelaten. Dit was de meedogenloze wereld van Kyle Swanson.

Samen met hem klommen er nu vijf ervaren commando's in het woeste terrein, geen van hen onder de rang van sergeant of met minder dan zeven jaar ervaring in het Korps Mariniers. Joe Tipp liep vlak achter hem, zo nu en dan over het leven in het algemeen klagend. De volgende was sergeant Darren Rawls, een lange zwarte atleet, die nauwelijks getroffen leek door de spierpijn die de anderen op de berg teisterde. Kapitein Rick Newman liep halverwege de rij; technisch gezien voerde hij het commando over de operatie, maar zijn voornaamste taak was om de officierszaken te regelen, zoals met andere officieren praten als dat nodig was, zodat Swanson zijn werk kon doen. De vijfde was de roodharige sergeant Travis Stone, een grijnzende, moorddadige rat. Een eindje na de anderen volgde als laatste de pezige, immer zwijgende sergeant Eliot Brenner, verantwoordelijk voor de dekking aan de achterzijde.

Vlak voor zonsopkomst op de vierde dag van de missie, daar waar het kronkelpad in een brede hoogvlakte afdaalde, bleef de gids plotseling staan en rende hij naar Swanson terug. De patrouille bleef meteen staan, direct in opperste concentratie nu de sleur van het klimmen ineens in actie kon overgaan.

‘Wat is er?’ vroeg Kyle.

De Afghaan wees naar een lange rotswand en zei in gebroken Engels: ‘Al Qaida, *mister*. Taliban. Daar.’

Swanson legde zijn bepakking af en kroop op ellebogen en knieën naar een hoop grote stenen, vanwaar hij omlaag kon kijken zonder dat zijn hoofd aan de horizon te zien was. Aan de voet van de steile berghelling lag op een kilometer of acht een dalkom, waar een provisorisch kamp met tenten en hutten was opgericht.

Kapitein Newman kroop weer omhoog, vond een plekje naast Kyle en zocht met zijn verrekijker de vallei af. ‘Bingo. We zijn er.’

‘Yep,’ bevestigde Swanson. ‘Laten we een plekje zoeken.’

De Tridents verspreidden zich en zochten ieder een schuilplaats om de dag door te brengen. Ze sliepen wat en als ze wakker waren, telden ze de vijandelijke koppen en maakten ze afstandsregistratiekaarten voor de diverse hutten en oriëntatiepunten. Zonder een woord met elkaar te spreken hielden ze het basiskamp in de gaten, waarin de terroristen onkwetsbaar meenden te zijn. De zes zwijgende mannen bevonden zich diep in het ongenaakbare gebergte, waar hun vijand beschermd werd door een wapenstilstand tussen de plaatselijke krijgsheren en het Pakistaanse leger en waar ze in relatieve vrijheid hun gang konden gaan.

Aan het eind van de middag werden drie burgers door bewakers hardhandig uit een van de hutten naar buiten gevoerd. Hun handen waren vastgebonden en hun ogen met repen zwarte stof bedekt, zodat ze half struikelden. Een strijder die tot het trainingskader leek te behoren, riep iets tegen de terroristen in opleiding en trok een mes uit zijn koppelriem. Op zijn hurken zittend leek hij door het mes razendsnel heen en weer te bewegen te demonstreren wat hun te doen stond. Terwijl een tiental van zijn enthousiaste leerlingen een kring vormde, werd een van de gevangenen in hun midden gevoerd.

Telkens als de instructeur de naam van een leerling afriep, kwam die naar voren en herhaalde hij de messteken, waarbij hij ervoor zorgde niet te diep in het vlees van de doodsbanige gevangene te snijden. Die moest tenslotte in leven blijven totdat iedereen aan de beurt was geweest. Toen de eerste leerling klaar was, werd er een andere naam afgeroepen, en nog een, en ondertussen kleurde de kleding van de jammerende gevangene rood van het bloed, totdat hij uiteindelijk op de grond zakte. Na een laatste aanwijzing van de oudere krijger boog een van zijn jongere assistenten zich over het slachtoffer heen en sneed zijn keel door.

Er vormde zich een nieuwe kring met andere leerlingen, en nu werden degenen die de oefening met het mes al hadden afgerond de toeschou-

wers. Terwijl ze de anderen met gejuich aanmoedigden, vond de tweede vastgebonden burger een gruwelijke dood. De oefening eindigde toen de derde gevangene was vermoord. De instructeur verzamelde zijn mannen om zich heen voor een evaluatie van hun werk en stuurde hen daarna weg. De drie lichamen werden weggesleept om begraven te worden.

Swanson slikte zijn woede in. Er was geen plek voor emoties in zijn gedachten en de gruwelijke dood van die drie gevangenen scherpte zijn concentratie zelfs. Toch bleef hij wachten, peinzend op noten en dadels kauwend, totdat het eindelijk donker begon te worden. Bijna was het zo ver.

Drie avonden geleden was het wassende maan geworden en nu was de maansikkel in de hemel een teken dat de negende maand van de islamitische maankalender was begonnen, de heilige maand ramadan. Dertig dagen vasten. In de vallei verzamelden de veertig terroristen en hun zes instructeurs zich om na een dag lang onthouding van het eerste voedsel, water en zoete *chai* sinds de dageraad te genieten. Hun vrolijke stemmen weerklonken op de berghelling. Na afloop van de bescheiden feestmaaltijd zouden ze de laatste van de vijf dagelijkse gebeden uitspreken, de *Isha*.

Swanson dronk wat water, veegde zijn handen af en gaf aan de anderen door dat ze zich gereed moesten maken voor vertrek. Hij riep de gids en toen die bij hem was, schopte Kyle zijn benen onder hem vandaan en werkte hem tegen de grond. Joe Tipp wikkelde meteen stevig tape om zijn enkels en om zijn polsen bevestigde hij plastic kabelbinders. Zijn mond werd ook met tape afgeplakt.

‘Je hebt tot nu toe goed werk verricht door ons hierheen te brengen, beste vriend, en we doen dit niet om je iets aan te doen, maar om ervoor te zorgen dat je je mond niet voorbijpraat,’ zei Kyle tegen de gids. ‘We kunnen het ons niet veroorloven om je te vertrouwen. Als je je gedeisd houdt, komt alles goed. Ik beloof je dat we je op de terugweg komen ophalen. Maar als je probeert die klootzakken daar te waarschuwen, zul je nog wensen dat je dood was, lang voordat het echt zover is.’

De gids staarde in de twee grijsgroene ogen en het kille gezicht. Hij knikte. Hij begreep het.

De zes Trident-mariniers zochten hun weg heuvelafwaarts, zorgvuldig hun voeten neerzettend om te voorkomen dat ze struikelden of van stenen afgleden. Ze hadden geen haast. Het was donker en de terroristen in het kamp zaten nog steeds de laatste resten van de maaltijd te verorberen en te drinken.

Dit was precies het moment waarop Kyle had willen toeslaan. Hij maak-

te zich er geen moment druk om dat hij misschien religieuze gebruiken verstoorde, omdat de mannen in dat kamp meedogenloze moordenaars waren. Dit had niets met religie te maken en alles met tactisch voordeel, want Swanson beschouwde de tijden waarop zijn vijand vastte en bad als buitengewone kansen, kleine openingen op momenten dat hun bewaking minder strikt was en ze weinig alert waren, wat hen extreem kwetsbaar maakte. Hij wist dat die terroristen hem op dezelfde manier zouden aanpakken als ze de kans kregen en geloofde dat soortgelijk tuig passagiersvliegtuigen met onschuldige Amerikanen aan boord in de Twin Towers had laten vliegen.

Onder een paar enorme keien op zo'n vijfhonderd meter van het kamp hielden de Tridents halt, zodat Kyle en kapitein Newman het gebied nog eens goed konden bekijken. Ze zagen niets bijzonders en de beveiliging leek weinig alert.

'Eén bewaker recht vooruit en een ander op die helling vijfhonderd meter verderop,' zei Newman.

Swanson pakte zijn sluipschuttersgeweer en tuurde door het zevenmaal vergrotende PKs-07-vizier om er zeker van te zijn dat de maan genoeg licht gaf om alles goed te kunnen zien. Hij fluisterde tegen Newman: 'Schakel jij die bewaker hier uit, dan pak ik op het hetzelfde moment die andere. Joe Tipp, jij bepaalt de positie voor mij.'

Newman gaf het door aan Darren Rawls, die met een verrassende snelheid en zonder enig geluid te maken in het duister wegsloopt. Daarbij raakten alleen zijn sterke vingers en zijn schoenen de grond.

De bewaker liep traag heen en weer op zijn post, lichtelijk verdoofd door de avondkoelte en het volle bord lamsvlees met rijst dat hij net had verorberd. Er was een oplichtend stipje te zien toen hij een lucifer aantstak en daarmee een met opium gesausde sigaret aanstak, waarvan de punt goudkleurig begon te gloeien. Tijdens de vastenperiode was roken overdag verboden, en daarom inhaleerde hij gretig, hield de rook in zijn longen vast en tuurde naar de maan, terwijl de aangename drugroes door zijn lichaam trok.

Opeens dook er een schaduw achter hem op, een grote hand bedekte zijn mond en trok zijn hoofd naar achteren. Het zware lemmer van een scherpe Ka-Bar, een ouderwets gevechtsmes, sneed door de slagader in de blootliggende hals en drong diep naar binnen, tot in de hersenen. Darren Rawls legde de man op de stenige grond neer en ging geknield op hem zitten, terwijl hij leegbloedde. Hij klikte eenmaal met zijn radio om te bevestigen dat zijn taak was volbracht.

Joe Tipp en Kyle Swanson hadden de afstand, de hoogte en de wind-

berekeningen voor hun doelwit bepaald. Toen ze de klik in hun oortelefoontje hoorden, fluisterde Tipp: 'Vuur.' Swanson haalde met een soepele beweging de trekker over, en de SV-98 gaf een doffe knal; de demper op de loop onderdrukte het lawaai. Een fractie van een seconde later sloeg een 7,262 mm-kogel in de brede rug van de verste bewaker en rukte zijn hart en borst uiteen. Zonder geluid te maken zakte hij op de grond.

Swanson legde het scherpschuttersgeweer opzij en draaide zich naar Newman toe. 'Zie je hun commandohut?'

'Eh... ja. Het is dat gebouw in het midden. Dat lijkt me het hoofdkwartier. Al die tenten en gebouwen staan vlak bij elkaar. Echt een staaltje van ondoordachte planning.'

'Verdomme, waarom ook niet? Ze maken zich geen zorgen over lucht-aanvallen op soeverein Pakistaans grondgebied, en de Pakistanen zullen zeker niet achter hen aan gaan. Wij zijn hier om te laten zien dat ze niet veilig zijn, waar ze ook slapen.'

Tipp gespte een raketwerper van zijn uitrusting los. 'Ik denk nog steeds dat kruisraketten een goed idee zijn.'

'We gaan.' Swanson gromde en ging voorop over het pad omlaag, een van zijn eigen RPG-7's in gereedheid brengend. De oude wapens waren berucht om hun gebrek aan nauwkeurigheid en hadden een klein bereik, maar ze waren gemodificeerd en in de handen van getrainde commando's die vanaf een helling omlaag vuurden, waren ze dodelijk effectief. Nu beide bewakers uit de weg waren geruimd, durfde de groep het kamp tot op minder dan honderd meter te naderen, en op Kyles teken stelden ze zich naast elkaar in een rij op, met een tussenruimte van steeds tien meter.

Binnen een paar seconden hadden ze allemaal hun positie ingenomen, onzichtbaar tegen de achtergrond van de bergen, en waren hun RPG's gereed om te vuren. De terroristen zaten in vijf rijen geknield bij elkaar op de open plek op hun gebedsmatjes, met het gezicht naar Mekka.

Swanson mat nog eenmaal de afstand, niet meer dan een flits van een onzichtbare radarstraal, en sprak in het microfoontje van zijn headset. 'Stel je ontstekers op honderd meter in. Ik tel tot drie, en dan vuren jullie het eerste salvo in de meute daar af. Daarna tref je met het tweede schot het gebouw dat je is toegewezen, eveneens op mijn teken. Beide salvo's moeten als een pakket doel treffen. Daarna begeven we ons in het kamp en mag iedereen schieten zoals hem goeddunkt. Niemand zal dit overleven.' Kapitein Newman had elke commando een specifiek segment van de menigte gelovigen toegewezen om de schade zo groot mogelijk te maken, in plaats van alle raketten op één plek te laten ontploffen. Voor de mariniers waren de terroristen inmiddels geen mensen meer, maar

slechts doelwitten. Kyle richtte op het midden van het complex en telde af: 'Drie... Twee... Eén!'

De zes RPG's kwamen met een daverende, echoënde klap tot leven en de raketten vlogen fluitend weg uit hun schoudersteunen in de richting van de meute mannen beneden hen. De weinigen die omhoog keken, zagen zes rokende raketsporen in de nachtelijke hemel, en een moment later ontploften de raketten met hels gedreun. De raketten met oneven nummers waren voorzien van uiterst explosieve ladingen die door de onbeschermdede huid en interne organen heen drongen, terwijl die met even nummers thermo-barisch waren en vlak boven de meute mannen explodeerden, waarbij een fijne benzinenevel in het rond werd gespreoid. Die ontplofte vervolgens in enorme vuurballen in de lucht, waarbij de lucht uit de longen van de mannen werd gezogen en hun lichamen werden verteerd.

Terwijl de explosies nog op de berghellingen weerklonken, vuurden de Tridents al hun tweede RPG-salvo af, dat de weinige gammele hutten volledig verwoestte. De vlammen van de benzine-explosies in de lucht drongen langs hoeken en door deuropeningen, ramen en mogelijke schuilplaatsen, en iedereen die erdoor getroffen werd stierf een snelle dood.

Kyle was al tevoorschijn gekomen voordat het gebulder stopte en leidde de andere Tridents in razende vaart naar het verwoeste kampement. Hij schatte dat zo'n negentig procent van de tweeënvijftig terroristen al dood was en was blij dat ze niet onder vuur kwamen te liggen.

'Opsplitsen!' schreeuwde hij, toen ze het kampement bereikten. Het team splitste zich in duo's op, die zich in hoog tempo een weg baanden door de brandende resten, telkens een salvo van drie schoten lossend op iedereen die de eerste aanval op de een of andere manier overleefd leek te hebben. Het waren er niet veel, en ook de gewonden die ze tegenkwamen, werden op een kort, dodelijk salvo getrakteerd. Dit was geen werk voor doetjes, maar in de bergen van Pakistan was er op een avond als deze nu eenmaal geen ruimte voor mededogen.

Aan de andere kant van het kampement riep Kyle: 'Terug!' Ze draaiden zich allemaal om en baanden zich een weg door de knekelhuizen naar hun beginpunt. Ditmaal waren er minder schoten nodig.

De brand verteerde alles in het kampement en een munitieopslag ontplofte als een kleine vulkaan, maar dankzij de omringende hoge bergen bleven de vlammen en de ontploffingen voor de buitenwereld onopgemerkt. De Tridents trokken zich terug, met achterlating van een paar boobytraps tegen mogelijke achtervolgers.

Ze klommen het pad weer op, haalden de gids op en verdwenen als schimmen in de oneindigheid van het woeste grensgebied.

Schotland

Het kasteel werd op alle mogelijke manieren bewaakt; alleen de draken, ridders en boogschutters met handbogen ontbraken. Terwijl professionele beveiligers uit vijf landen en antiterrorismeteams op het domein de ronde deden, patrouilleerde de politie in kleine bootjes op het donkere water van het weinig uitnodigende meer. In de bosschages waren elektronische en thermische detectiesystemen geplaatst en met bewegingsdetectoren en bewakingscamera's werd elk hoekje in de gaten gehouden. Terwijl de zon in een bronskleurige hemel vol purperen wolken onderging, nam Sir Geoffrey Cornwell een slok whisky en zocht hij naar lacunes in het beveiligingsnetwerk. De lichte bries voerde een fijne nevel mee, maar hij kon de overkant van het meer zien, wat betekende dat het weer vanavond goed zou zijn.

Het kasteel lag op nog geen twintig kilometer van Edinburgh, boven op een heuvel die naar het water aan de oostzijde afliep. Patrouillevoertuigen op de randweg die rond het meer voerde, hadden hun koplampen ontstoken, en vanaf de kasteelmuur leken ze op traag bewegende vuurvliegjes. Cornwell bezat meer dan vierhonderd hectare grond, van landerijen tot een bos vol wild. Normaal gesproken zou het landgoed voor de hele week verhuurd zijn aan een of ander internationaal concern voor een managersconferentie, maar vanavond niet.

Hij had het vijftiende-eeuwse kasteel tien jaar geleden gekocht, toen het niet veel meer was dan een vervallen ruïne, en vervolgens had hij het vanaf de grond weer opgebouwd. De massieve buitenmuur waarop hij nu stond, was een van de weinige restanten van het oorspronkelijke bouwwerk en droeg nog altijd de littekens van Engelse kanonskogels. In het licht van de blauwe schijnwerpers garandeerde de brede muur aan de voorzijde dat het kasteel zijn ongenaakbare middeleeuwse aanblik behield.

De nieuwe gebouwen achter de blauwe muur waren voorzien van modern comfort waarvan de oude stenhouwers nooit hadden kunnen dro-

men, zoals elektriciteit, toiletten en centrale verwarming. Managers die op zakelijke retraite gingen, eisten de allerbeste voorzieningen.

Cornwell was een voormalig kolonel van de British Special Air Services, die een succesvol industrieel en visionair ontwerper van militaire apparatuur was geworden. Hij en zijn vrouw Lady Patricia woonden in een privéleugel van het Schotse landgoed en stelden de overige ruimten beschikbaar voor commerciële exploitatie, want zijn vermogen moest wel renderen.

Een brede laan met flakkerende fakkels leidde van het poortgebouw naar het gebied waar de limousines zouden arriveren, en links daarvan was het helikopterplatform, in het midden voorzien van een knipperend licht dat omhoog straalde. De beveiliging was nog nooit zo strikt geweest. Toch had hij het gevoel dat hij een kwetsbaar stukje geschiedenis in zijn handen had en hij maakte zich zorgen. Zelfs een futiel incident kon alles verpesten. Hij nam nog een slokje warme Scotch, die hem een brandend gevoel in zijn keel gaf. Hij zette het glas whisky op de dikke platte steen van een van de kantelen en streek zijn smoking glad.

‘Maak je toch niet zo druk. Laat de professionals hun werk doen, Jeff. Vanavond hoef je alleen maar de perfecte gastheer te zijn.’ Lady Patricia sloeg haar arm om zijn middel en kustte hem op de wang. Ze droeg een marineblauwe organza japon, ontworpen door Karl Lagerfeld, en diamanten oorbellen die bij haar halsketting pasten. De stenen ervan glinsterden in het felle licht en staken af tegen haar gebronsde huid.

Sir Jeff verstrakte even, maar sloeg al snel zijn grote arm om Pat heen en trok haar tegen zich aan. Hij glimlachte naar haar. ‘Je bent mooi vanavond,’ zei hij.

‘Ja, hè,’ antwoordde ze blij. ‘We hebben al heel wat feestjes gehad, maar dit spant wel de kroon.’

Lady Pat keek om zich heen. Efficiënte medewerkers waren druk bezig om de avond perfect te laten verlopen. ‘Waarom maak je je dan zorgen?’

‘Om iets wat Kyle een paar weken geleden zei,’ antwoordde haar echtgenoot.

‘O, lieve God, Jeff. Luister naar Kyle Swanson wanneer je iemand moet vermoorden, niet als je advies over een feest wilt.’

Er klonk een lachje achter hen, en Sir Jeff keek om. Delara Tabrizi, hun persoonlijk assistente, een dertigjarige vluchteling uit Iran die inmiddels Brits staatsburger was, stond met een grote grijns op haar gezicht klaar met een dikke map vol checklists, een telefoontje in haar oor en een kleine laptop in haar handen.